

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Maciejewska-Papież

Protokolant: st. prot. sąd. Joanna Kurkowiak

po rozpoznaniu w dniu 23.11.2015r., 11.01.2016r i 16.02.2016r

sprawy **J. W.**

obwinionego o wykroczenie z art.87 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 12 czerwca 2015r., sygn. akt. VIII W 358/15

1. Zmienia zaskarżony wyrok i uniewinnia obwinionego J. W. od popełnienia zarzucanego mu czynu tj. wykroczenia z art.87 § 1 kw.
2. Kosztami procesu w całości obciąża Skarb Państwa.

Dorota Maciejewska-Papież

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu wyrokiem zaocznym z dnia 12 czerwca 2015 r., sygn. akt VIII W 358/15, uznał obwinionego J. W. za winnego tego, że w dniu 26 czerwca 2014r. o godz. 5:36 w miejscowości T. ul. (...), znajdując się w stanie po użyciu alkoholu prowadził pojazd marki (...) o nr rej. (...). (Wskazania I badania 0,07 mg/1; II badanie 0,06 mg/1; III badania 0,10‰ - próbka krwi nr 1; IV badanie 0,00‰ - próbka krwi nr 2; opinia biegłego - stężenie 0,26‰ - 0,43‰ w chwili rozpoczęcia prowadzenia pojazdu, tj. 26.06.2014r. o godz. 5:36), tj. popełnienia czynu z art. 87 § 1 kw i za to wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 zł.

Ponadto na podstawie art. 118 §1 k.p.s.w. w zw. z § 1 pkt 2 i § 2 pkt I rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawach o wykroczenia oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 50 zł.

Wyrok Sądu Rejonowego zaskarżony został w całości przez obwinionego, który wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego okazała się konieczna, przy czym z powodów dostrzeżonych przez Sąd Odwoławczy z urzędu skutkowałą merytoryczną zmianą zaskarżonego orzeczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji nie przeprowadził należyście postępowania dowodowego i nie dokonał wnikliwej, wszechstronnej, zgodnej z wymaganiami art. 7 k.p.k. w zw. z art.8 k.p.w. oceny dowodów, mających istotne znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Okoliczności, jakie ujawniły się po uzupełnieniu przewodu sądowego w postępowaniu odwoławczym – przesłuchaniu biegłego, skutkowały koniecznością daleko idącej ingerencji w treść zaskarżonego wyroku.

Na wstępie należy wskazać, iż przeszkodą do rozpoznania sprawy nie była nieobecność obwinionego na rozprawie pierwszoinstancyjnej. Sąd Rejonowy, korzystając z możliwości przewidzianych art.71 § 4 kpw poprowadził rozprawę zaocznie i wydał wyrok zaoczny. Na rozprawie odczytano przy tym złożone wcześniej w sprawie wyjaśnienia obwinionego, wprowadzając je prawidłowo w poczet materiału dowodowego.

Wobec powyższego zarzut obwinionego wskazujący na nieprawidłowe procedowanie pod jego nieobecność i nieprzeprowadzenie dowodu z bezpośredniego jego przesłuchania (na rozprawie) jest całkowicie nieuzasadniony.

Obwiniony został poddany kontroli trzeźwości urządzeniem Alcosensor w dniu 26.06.2014r o godz.6:42. Rozpoczął kierowanie pojazdem tego dnia o godzinie 5.36.

Przeprowadzone badanie wykazało, iż o godz. 6:42 stężenie alkoholu w organizmie obwinionego wynosiło 0,07 mg/l, a o godz. 6:57 – 0,06 mg/l.

Przeprowadzone badania krwi obwinionego pobranej o godz. 7:15 i 8:30 wykazały zawartość alkoholu we krwi odpowiednio: 0,10 % i 0,00 %.

Obwiniony przyznał, iż spożywał alkohol dnia poprzedniego.

Stwierdzony badaniami urządzenia Alcosensor wynik zawartości alkoholu w organizmie obwinionego nie pozwalał na przyjęcie stanu po spożyciu alkoholu (stan ten - zgodnie z art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 26.10.1982r o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi – zachodzi bowiem, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do: 1) stężenia we krwi od 0,2 % do 0,5% alkoholu albo 2) obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³.

Mając na uwadze, iż obwiniony kierował pojazdem już pewien czas przed dokonaniem kontroli trzeźwości, dla wyjaśnienia poziomu stężenia alkoholu w chwili rozpoczęcia kierowania przez obwinionego tym samochodem zasięgnięto opinii biegłego J. T..

Nie ulega wątpliwości, iż ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego co do prowadzenia pojazdu przez obwinionego gdy był on w stanie po użyciu alkoholu, opierają się na wspomnianej opinii biegłego.

Biegły wskazał, iż stężenie alkoholu we krwi obwinionego w rozpatrywanym przedziale czasowym (tj. 26.06.2014r ok. godz. 5:36) powinno kształtować się na poziomie 0,26 ‰ – 0,43 ‰.

Obwiniony w swoich wyjaśnieniach podnosił, iż choruje na boreliozę, w związku z czym stale zażywa leki, jednakże w dniu zdarzenia leków nie zażył, gdyż się skończyły.

Sugestie obwinionego, jakoby to stan zdrowia miał wpłynąć na niekorzystny dlań stopień stężenia alkoholu w jego organizmie, nie znalazły potwierdzenia w uzupełniającej opinii biegłego J. T.. Biegły wykluczył, by stan zdrowia obwinionego wpływał na proces eliminacji alkoholu.

Odnosząc się do opinii biegłego należy podzielić pogląd Sądu I instancji, który opinii tej przyznał walor wiarygodności.

Również opinia uzupełniająca przedstawiona przez biegłego w toku postępowania odwoławczego zasługuje na wiarę, jest bowiem logiczna, rzeczowa i jasna, koresponduje nadto z opinią pisemną, doprecyzowując jej wnioski. Opinia ta nie była zresztą kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd okręgowy również oparł się w całości na opinii biegłego, dochodząc jednakowoż do odmiennych, niż Sąd Rejonowy, wniosków.

Jak już wspomniano, biegły wskazał, iż przy uwzględnieniu deklarowanego przez obwinionego czasu spożycia alkoholu i jego ilości, wyników badań urządzeniem pomiarowym Alcosensor oraz badań krwi, w momencie rozpoczęcia kierowania pojazdem przez obwinionego stopień stężenia alkoholu w jego organizmie winien kształtować się na poziomie 0,26 ‰ – 0,43 ‰.

Nie kwestionując powyższego należy jednak zwrócić uwagę na dalszą część wniosków biegłego, które jednak pozostały poza polem rozważań Sądu I instancji (jak również poza zakresem zarzutów apelacji, jednakże nie odniesienie się do kwestii wskazanej poniżej tylko z powodu jej nieuwzględnienia w apelacji prowadziłoby do pominięcia okoliczności mającej kluczowe znaczenie dla ustaleń faktycznych a tym samym – do zaakceptowania orzeczenia rażąco niesprawiedliwego).

Podkreślić należy, iż biegły już w opinii pisemnej wskazał, iż przeprowadzony rachunek retrospektywny dotyczy końcowej eliminacji alkoholu etylowego z organizmu i zakresu stężeń niskich, w przypadku których eliminacja alkoholu etylowego z organizmu może tracić liniowy (stały w jednostce czasu) charakter. Powyższe stwierdzenie powoduje, że przeprowadzone obliczenia mają charakter szacunkowy i nie można się na ich podstawie w sposób kategoryczny wypowiedzieć na temat stanu trzeźwości J. W. w chwili rozpoczęcia kierowania pojazdem

W toku postępowania odwoławczego biegły jednoznacznie stwierdził, iż nie można stanowczo wypowiedzieć się co do stężenia alkoholu w organizmie obwinionego w chwili rozpoczęcia kierowania przezeń samochodem i nie sposób wykluczyć, że w tym czasie był trzeźwy.

Wobec powyższego należy uznać, iż argumenty Sądu I instancji mające uzasadniać przypisanie obwinionemu popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, nie mogą się ostać - w zaistniałym stanie rzeczy zachodzi poważna wątpliwość co do tego, czy obwiniony rozpoczynając kierowanie pojazdem znajdował się w stanie po użyciu alkoholu.

W myśl art. 5 k.p.k. (znajdującego zastosowanie w przedmiotowym postępowaniu na podstawie art. 8 k.p.w.) obwinionego uważa się za niewinnego, dopóki wina jego nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem (§1), natomiast wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym, rozstrzyga się na korzyść obwinionego (§2).

Trzeba podkreślić, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje wystarczających podstaw do przypisania obwinionemu zarzucanego mu czynu. Nie da się jednoznacznie i kategorycznie wykluczyć wersji, że obwiniony kierował pojazdem będąc trzeźwym, brak bowiem dowodów pozwalających na negatywne jej zweryfikowanie. Utraciły swą aktualność argumenty zaprezentowane przez Sąd Rejonowy. Analiza akt sprawy, w tym w szczególności opinii biegłego Jarosława Tobolskiego (w uwzględnieniu jej uszczegółowienia na rozprawie apelacyjnej) prowadzi do przekonania, iż żaden z dowodów w sposób jednoznaczny nie przemawia na niekorzyść obwinionego oraz nie przesądza o jego sprawstwie.

Pozostają zatem nie usunięte wątpliwości czy obwiniony prowadząc pojazd rzeczywiście znajdował się w stanie po użyciu alkoholu. Tego rodzaju wątpliwości faktyczne wymagały zastosowania wspomnianej reguły z art. 5 § 2 k.p.k. i uwolnienia obwinionego od odpowiedzialności za popełnienie wykroczenia z art. 87 § 1 kw.

Tym samym zaskarżony wyrok zmieniono i uniewinniono J. W. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

W konsekwencji, na podstawie art. 118 § 2 k.p.w. kosztami postępowania w całości obciążono Skarb Państwa.

SSO Dorota Maciejewska-Papież